

Crec que nosaltres, a Madrid, hem d'aprofitar tota ocasió per a posar de manifest una realitat incontrovertible: la de que la marxa de l'Estat espanyol no tindrà normalitat fins que estigui resolt el plet de Catalunya. L'estat entrebanca a Catalunya en la seva marxa ascensional, però en realitat, Catalunya entrebanca la marxa de l'Estat i l'acció de tots els governs. I mentre aquí mantenim i intensifiquem l'acció nacionalista, a Madrid mantindrem íntegra l'afirmació nacionalista, i crec un deure nostre aprofitar totes les ocasions, totes les oportunitats, totes les contingències, per arrencar en pro de Catalunya, de la seva pau social i dels seus interessos econòmics, tots els aventatges i tots els perfeccionaments.

Que no serán a comptes de crèdits que poguem tenir pendents: seran graus d'enfortiment, seran graons que anirem pujant per tenir una Catalunya molt forta, molt lliure, perquè la seva llibertat... (Ovació que cobreix la paraula de l'orador.)

Això em porta de dret a parlar de la nostra campanya vivíssima, apremiant, iniciada pel novembre darrer, en pro de l'autonomia. Reconec, fóra ridícol negar-ho, que la campanya per a l'obtenció ràpida de l'autonomia integral de Catalunya no va acompanyar la l'èxit, però, senyors, hauríem comès un crim, que no se'ns hauria perdonat mai, si no haguéssim plantejat el plet quan les circumstàncies es manifestaven favorables.

L'autonomia no obtinguda és una cosa viva: l'autonomia fracassada en les nostres mans, fóra la incapacitat de Catalunya per molts anys. I sabem que si en circumstàncies favorables

érem nosaltres sols els que l'obteníem, hauria vingut en mig de fondes baralles i l'hauríem haguda d'implantar contra els nostres germans. Hauria vingut de Madrid, si, però hauria fracassat per diverses generacions. (Aplaudiments).

La manca d'una acció del poder públic ha donat gravetat al plet social a Catalunya, i no hem d'oblidar que els plets a Catalunya, per a la gent de Madrid, són pintorescos i lleugers, però hi ha hagut qui ha volgut aprofitar com a reclam la classe obrera per a pertorbar el camí de Catalunya, sense pensar que en ells recaurien les conseqüències, i hem vist com després d'afalagar els obrers per a veure si així queien els llacets catalans de les solapes i s'ofegava el crit de visca Catalunya, els afalagats omplien les presons i els vaixells de guerra. (Grans aplaudiments.)

El nostre esperit, la nostra actuació ha de pendre dues direccions. En primer terme, hem de rebutjar tota violència, com a pertorbadora de la vida catalana, i hem de preconitzar l'encarrilament jurídic del plet. El govern ha fet promeses a petició de sindicalistes i de patrons: ha promés una llei de sindicació que tregui als sindicats la clandestinitat; ha promés un contracte de treball que doni a les dues parts plena garantia que els permeti trobar en les seves reclamacions una solució jurídica.

A nosaltres ens correspon fer que tot això sigui efectiu i no es quedi en promeses de resoldre. Nosaltres exigirem la primacia de prelación de aquests assumptes i no es tancaran les Corts sense que es doni a l'obrer i al patró catalans un estat jurídic per dirimir les seves qüestions.